

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, febr. 9. 1873. 6-ik szám.

GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Hasli Múzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyi!

Mustand kinyituk az én bóttya ajtoját és theszem ógy: áj váj . . mert vadjon nekhem rettentelenetes melege, ollan angyira, mint Kherkhapulinak, mikur rendetlen khiadásokrol intherpellálnak szélsü baluldali kheménnyaku madjar khüvetek. Van nekem phedig unnan ez a melege, mert éphen most gyöttem haza a bálbul, mellett demukratisták rendezték Thúvülgyesi Tútisz phénzbirságó fedezésére . . . Aj, de vult is ez edj szhép bál! Hodj is ne, — mikhur:

Én jártam legelül csárdási szúlúkat,
Minüt hoszároknál kháplár orak szoktak,
Ezösti sarkhantyúm phüngülü zenéje,
Sziréni hangukat susogták az éjbe.

Lúgatham vállamun djenerü dulmányot,
Mit a ficánkulás rajtam vetett, hányott,
Pündörkőcős bojszom vult khémenre fenve,
S gyertya mudra égthék szemeim fülütte.

Asszonság, leányság mellettem phürgüttêk,
Tözes szerelmökkel sziveket phűrkűlték:
Mert ki a csárdásba velem edjet khüzdött,
Mindenik szhivébe hojigálthom üszkhöt.

Bizonj Motyi! aszondok: hodj ha lettél volnál the benne ebbe a bálbo, idj khiáltuttál vulna fül magadot: „ó, mil szhépségős! nem adok esztet hodj láthatok edj Lunyai-fhéle hárum emelethes minisztheriális phalutáért.“ Hiszek, hodj legjubban elragadta vulna thégedet az én djenerü feleségem a böbályus asszonság Rüfkhele! (éphen mustan csukulum rajta edj párot) a mít hattam odj fülültüzküd·i, hodj nem is találkozom rá szúkat. Volták ü rajta mindenpféle korperecek, djemántus robinotos djörök, és dopla vert kholifurniális nehéz arangynyakláncuk, a mellek odj ragyugthák khedveségükben, mint rogyoghattyák edj jubbuldali khurtes elütt reméngyben fénjes magus minisztheriális hivataluk.

Mikur ü thánculta szólósba, vagy phárbo,
Bizony istent mondom, hodj nem akatt párjo.
Doliás thermete Joditut lefestett,
Betsabétul hurdtha az urcáján testet.

Az ű mozduláso vult ujan mint — phálmo,
Ha azt a Libánun szellü hajlongálja.
Szeme, szemüldüke — mind Khérubind féngyes,
Solomon khiˑál is vett vulna űt férjhez.

Hát a mosolygáso, teccetes beszéde!..
Edj Júnót jottattyák nekem az eszébe.
Minden szusszánáso megérte egy százost,
Mert nem ette este semmit fokhagymásost.

De thalánthán meg is elégelsz már chorneváli thodósitásokat, — s ürümestebb vennéd, ha irnám kültségvetésrül — mit ursząg-djölésben éphen mustanában thárgyolják — edj rüvid phulitikális levelet?.. Hát ledjen igy..

Ürümmel irhatok, hogy a fhinanciában és bank ögyben jüvüre Madjarurszág nadjon nadj haladását teszi, azaz: lesz anji phinz, menji még suha se nem vulta; — világus ez unnan, hodj az én Khóbi jerekem, amit hagyom mustan rungyygal khereskedni — a thavaji eszthendüben szedettnél az idén szház pruchentummal thübb rungyut beforogjálta, meg phedig fhinum minéműségűt, mit oraságuk viselték, mellek a bankú-féle anyag szapuritására igen alkalmasuk.

Thán szeretnéd todni te Motyi! valamit a vidéki idűjárásárul is?.. odjan ezért ide jegyezek: hodj vagyonk odj hú, viz és sárbo bele kheverve, mint edj jubbuldali Svarc Gyola oraság a phulithikábo: — semmikhép sem todonk megállapositani ha a házbul ki megyünk, hodj járkálunk-e magonkat, vodj phedig — uszkhálunk. —

Ödvözlöm thégedet, a the thodós:

Hasli Múzes m. k.

madjar izraelitó uathorál puétád.

Vitézlő Kerkápoli Károly válasza Vitézlő Dobozi Károly levelére.

Szeretett druszám!

Olvastam azt a levelet, a melyben kelmed engemet nagy kegyesen arra kért, hogy a miatt a bakatell néhány száz forint adórestántia miatt, vitessem el kelmed nyakáról drabantjaimat.

Már ezt kedves druszám! teremtücse nem teszem.

Ha szereti kelmed „az cimbolomnak az pengését, és az pohárnak csengését“, — tehát azt hozza magával a logikai tudomány, hogy szeresse kelmed a perzekutoroknak dörgését is.

Már nálunk hijába ilyen farsangi nóta járja.

Az alkotmányos állapotot kivánták kelmetek, — az tehát most már meg van; de tudhatja kelmed azt a maga buksi fejétől is, hogy ingyért nem adnak semmit, — tehát az alkotmányos ájerért is fizetni kell.

Tudom, hogy ez kelmednek vissza tetszik, — vagy is se hogy sem tetszik.

Nem is csodálom! Eddig afféle kelmed fajta henye embernek egyébb dolga sem volt, mint végig nyujtózni a tornyos nyoszolyában, — ott rá gyujtani az pépára az viknyédiből, — aztán pöfékelni mint valami gőzkatlan; — s a délesti órákban inni azt a bakatort, — s ráadásul szidni azt az ártatlan németet, a mely nélkül pedig most azt sem tudná kelmed édes druszám! hogy mi fán terem az a — „muszáj...“

Hanem hét ez a móre pátrió élet most nagyon lejárta magát.

Most már az alkotmányos élet fejlődésével, s a civilisátió temérdek igényeivel szemben, az embernek nem csupán fejét, hanem néha derekát is meg kell egy kicsit erőltetni, hogy valamiképpen kiizzadhassa a státus iránti kötelességeit.

Tehát ne is dohogjon khend e miatt az állapot miatt.

Ha kelmed azt a jól megálldott termetet, a melyel bir, rendesen a munka, és a józan élet gyakorlásában foglalkoztatná, hidje meg kelmed, hogy akkor az adóperzekutorok, alig fognák bolygatni a kelmed álmait.

Hanem hát igy bizony csak préselni kell kelmedet is édes jó druszám!

Mert lássa kelmed, engem is szorongatván a mérges hitelezők, nincs más mód a zsákutcából szabadulnom, mint nekem is nyiretni az én jó birka nyájamat.

De hijába! ez már Chinában sem megy másként.

Sőt ott még azt a bolondot is megteszik a gyarló halandóval, hogy a kik íly mélyen mint kelmed is belekeverték magukat a restántiák hinárjába, azt ugy sommás uton lekapják a tiz körmiről, s bambusz bottal ugy végig tapogatnak a talpán és a hasán, hogy még a dereka is megnyilamlik tőle.

Vigyázzon kelmed, hogy drabantjaimat is el ne ragadja ez a chinai divat.

Mert én a dolgok ilyen karakán állásában nem állhatok jót semmiért, s bár menyire sajnálnám is kelmed drumedán termetét, de ha nagyon hetvenkedik kelmed, minden nemes embersége mellett is megérheti kelmed, hogy alsó állapotjának cifferblattjára olyan jó 25 alkotmányos porciót mérnek, hogy csak ugy rugdossa kelmed tőle a csillagokat...

Ne hidje ugyan kelmed, hogy ha bögve látnám kelmedet, hogy én gyönyörködném abban.

Nincs olyan vad érzékem! — de mind a mellett is azt tartom, hogy olyan nagyon elkényeztetett embert mind kelmed is, nem árt ha egyszer s máskor a sors egy kis csendes dresszura alá veszi.

Az ilyen kúra sok csökönösséget megjavitott már!

És én hiszem is, hogy tekintve kelmed munkaképességét, s azon vitézi hajlamát, hogy nem csupán a jó bor és szép menyecskék után, hanem magasabb célok után is dagad kelmednek a tüdeje, — nem csalódom, ha kifejezést adok abbeli meggyőződésemnek, miszerint kelmed, ha ugy minden héten egyszer, vagy kétszer részesülne, — nem ugyan az uri szent vacsorában, hanem valami jó friss kancsukában, — akkor még kelmedből tisztességes, prédikátiós halott is válhatnék.

Az anyag megvan kelmednél, csak gyurni kellene, mint az — agyagot...

Hisz sok emberen megtörtént az már a nagy világ folyása alatt, hogy mig az isten igéje minden hatás nélkül hangzott el két szép füle mellett, addig a mogyorópálca olyan jámbor és erkölcsössé tette, mint a kegyes Énóch vala.

Hijába! nem egyforma az ember temperamentuma!

Kelmedbe is — ugy látszik, hogy szorult egy jó dózis a makrancosságból, és szorult egy jó dózis a — tunyaságból is.

Mind ezekhöz a kegyes gyarlóságokhoz, hozzájárul még kelmednek az a nyavalyálya is, hogy jobb szereti kelmed a napot, a kotyogó kulacs társaságában és a szent heverésben, mint-sem valami épületes foglalkozásban tölteni. — Ez lehet ugyan hogy hizlalja a háját, de az erszényt meg nagyon is össztövérré teszi.

Mind ezeket és más ehhez hasonló fontos körülményeket méltó figyelembe véve, én azt hiszem, hogy ha kelmed ugy gazdaságát, mint házi ügyeit, nem a Dávid és Salamon zsidók észjárása, s nem a butykosok tanácsa szerint, hanem a szolid és takarékos élet szabályai szerint kezelné, az az adórestántia, a mely annyira izzasztja kelmed üstökét, — nem ragyogna most ott kelmednek a mestergerendáján..

Hanem a ki annyira belemerül az cimbalom pengésibe, és az pohárnak csengésibe, mint kelmed is, annak nem csoda, ha adórestántiája ugy megszaparodik házánál, hogy csak ugy gőzöl tőle a feje.

Hijában! nem is igen lehet ez másként.

Mert hát lássa kelmed szeretett druszám! bölcs Salamon is régen megmondta már azt, hogy „s z ű k ö l k ö d ő e m b e r l é s z e n, v a l a k i s z e r e t i a g y a k o r i j ó l l a k á s t, s a k i s z e r e t i a b o r t, s a f r i s é t e l e k e t...“

Kelmednek pellikán gyomra pedig nagyon is veszi az ilyen áldásokat.

Mind ezeknél fogva tehát éppen nem illő dolog kelmedtől annyira agyarkodni ellenem, sőt miután ugy is hijába rugdalódzik kelmed az ösztön ellen, — legjobb lesz csak minél előbb kiizadni kelmednek azt a néhány száz restantionális forintot, nehogy goromba drabantjaim, továbbra is egy tálból egyék kelmeddel a jó turós galuskát, s a jó fokhajmás kalbászt.

Különben pedig magamat szives barátságába ajánlva, maradtam kelmednek

szerető druszája

K e r k á p o l i K á r o l y.

A régi kedves jurátusi életből.

Az 1843-iki pozsonyi országgyülés alatt történt, hogy Ugocsamegye mindkét szabadelvü követét visszahivta, s helyökbe két pecsoviczot küldött Gabányi és Uray személyében.

Ezek aztán a mint az országházban megjelentek, a jurátusok által oly éktelen zajjal-fütytyel fogadtattak, hogy kénytelenek voltak a teremből menekülni; a sok menkü jurátus utánuk, s dobálták őket, csak egy üresen arra jövő bérkocsi volt mentő bárkájuk.

Uray még az nap Bécsbe ment, Gabányi pedig házát őrizte egész nap.

Este azután nagyszerü macskazene rendeztetett számára, s azután nemcsak ablakai bezuzattak, de még ablakrámái is kiszaggattattak.

Az ügyben leendő vizsgálattétel végett a személynök saját elnöklete alatt egy 32 tagból álló vegyes vizsgáló bizottmányt alakitott, mely bizottmány meglehetős szigorral járt el a jurátusok ellen.

Valami Bosányi gazdag fiatal ember volt az egész ügyben a vezérkolompos, ki mindenben egy magát vallotta tettesnek, egyetlen egy társát sem árulván el.

— Az lehetetlen, hogy ön egy maga képes lett volna oly nagy rombolást véghez vinni, — jegyzé meg a personális.

— Azt nem is állitom, hogy egyedül én tettem, — válaszolt Bosányi — mert például határozottan állitom, hogy láttam, midőn Vurda kanonok ur ő nagysága is a reverenda zsebjéből követ vett elő.

Vurda kanonok akkor a győri káptalan követe és épen ezen vizsgáló bizottmány egyik tagja volt.

Az elnöktől kezdve valamennyien a fülig pirult kanonokra tekintettek, ki selyemzsebkendővel törölte izzadását, végre felállt s remegő hangon következőleg nyilatkozott:

— Könyörgöm alásan, a mi a látást illeti, az itju ténsur láthatott, mert a méltóságos püspök vacsorájáról jőve, épen akkor mentem a piacon keresztül lakásomba térendő, midőn az a nagy kravall történt, de nagyon téved, ha azt állitja, hogy követ látott nálam, mert mit a reverenda zsebéből kivettem, t u b á k o s - p i x i s e m volt.

Ez őszinte vallomásra az egész bizottmány elkacagta magát.

---

*

1848-ik évből.

1848-ik évben három rettenthetetlen s rabiátus ember vonult Magyarországból Erdélybe, az „uniót" kierőszakolandó, miről a hatvanas években bécsi jóakaratu lapjaink sokat irtak.

E három gladiátor L i s z n y a y Kálmán, Beőthy László és S z é k e l y J ó z s e f valának.

Lisznyay tetőtől talpig palócosan öltözve, hosszu vékony palóc bottal kezében;

Beőthy köznemzetőri kék egyenruhába, oldalán bőrrel fedett üvegcsutorával;

Székely az akkori divat szerint öltözve, egy iszonyu nagy „Notitzbuch"-ot szoritva hónaaljába, mert uti élményit majdnem minden lépten feljegyzé.

E három oroszlányszivü Richárd ily jól felfegyverkezve, lelkesült fogadtatások közt érkezett meg Kolozsvárra.

Csakhamar beszédek tartattak.

Legelőbb Beőthy szólt, utána Székely, az ajtót pedig Kálmus barátunk zárta be hatalmasan pattogó szónoklattal, mi következő sorokban végződött:

„F i a t a l s a s o k! h i s z a t y á n k f i a i v a g y t o k! t i k v a g y t o k a b é r c e k s a s a i, m i n k v a g y u n k a s i k s á g s a s a i."

A nagyon is palócosan mondott szónoklat eme utolsó része megkacagtatta a tisztes közönséget, azóta példabeszédül használják.

Egyébiránt nem rosz.

Hát csak legyék Balpárt!

Rugófalván Kis Marci székely megakarván kereszteltetni a fiját, midőn a pap kérdezé, hogy hát mi legyen a neve a fiunak, azt felelé a lufő székely: „H á t c s a k l e g y é k B a l p á r t."

Rövid válasz.

Találkozik a vidéki ember az ő képviselő barátjával, s kérdi tőle:

— Hát az ország bölcse mit csinált a költségvetési tárgyalások alatt?

— A l u d t — volt rá a rövid válasz. —

Székely philosophia.

Hasztalan igyekezett kapacitálni az udvarhelyi székelyt a kormánypárti képviselőjelölt mellett korteskedő főispán, rendületlen állott az a balpárt mellett.

— De hát ugyan mért választanak kendtek oly fiatal gyerkőcöket követnek, mint az az U g r ó! meg az a B a r t h a.!?

„Hej uram! próbálkoztunk már mi eleget a vén marhákkal, de csak azt tapasztaltuk mindég, hogy ifju marhával jő a pénz."

A szerelem ABC-je.

Mi a szerelem?

A szerelem:

Á l a r c, melyet csak az eskü után tesznek le.

Á l o m, mely menynyel biztat, s ha fölébredünk, pokollal ijeszt.

B á n y a, melynek aknáiban drága érc helyett hitvány kavicsot talál a kereső.

B a r á z d a, mely gyakran búbánat magvait termi.

C s e r m e l y, fövénye gyarlóság, egyetlen kő egyetlen érdek kitéritheti utjából.

D ő r e s é g, egyedüli tapasztalt gyógyszernek ajánlják ellene a házasságot.

É l v e z e t, melynek megszerzése pénz nélkül ma már alig lehető.

F á t y o l, ritkán látjuk tőle szerelmünk tárgyának hiányait.

G y é m á n t, füstté lesz, mihelyt próbatüzbe jut.

H á z, melynek szobájában egyik érzeleg, másik számit.

H á l y o g, rendszerint csak az összekelés után hull le az illetők szeméről.

I l l a t, mely fejünket elbóditja.

J á t é k, könnyen összetörjük, ha unottá vált.

K o m é d i a, csak az ismeri csalárdjátékait ki maga is állott a kulisszák háta megett, s maga is játszott.

Lánc, mely két rokonlelket kapcsol össze. Legtartósabb, ha aranyból van kalapálva.

Nap, a sziv egén, a tapasztalt astronómusok azt mondják felőle, hogy gyakran van fogyatkozása, néha pedig egészen is elfogy.

Oltár, mig képe szép, vagy kerete értékes, imádják; de ha az idő elmosta szépségét, lekoptatta értékét, figyelemre sem méltatják.

Portéka, ki legtöbbet igér érte, az kapja meg.

Regény, az életből meritve. Szerzői sokszor elébb kiadják, mint befejeztetett volna.

Rózsa, melynek levelei, ha lehullottak, töviseit szivesen odaadnók akárkinek.

Sorshuzás, melyben gyakran feketét húznak az i 'etők.

Szinlés, az élet nagy szinpadán.

Titok, mely mihelyt nyilvánossá lett az oltári áldás által, minden érdekét elvesztette.

Töredék „Csalódások" cimü vigjátékból.

Ut, mely virággal van megrakva, de gyakran mélys'gbe buktat.

Ünnep, mely sokszor csak addig tart, mig a templomból kijőnek.

Váltó, ha egyszer mindkét fél kölcsönös beleegyezéséből rendes törvények szerint teljes hitelt érdemlő tanuk előtt köttetett meg, csak az utol , exequens biró, a halál szabadit fel a kötelezteté́s alól.

Vásár, melyben a vevő költészetet vagy hazugságot, de valót ritkán vesz.

Vakság, vak imádása annak, a mi nincs.

Zene, a legszebb andantéban kezdődik és macskazenével végződik.

Ez mindezekhez még

? ? ? ? ? ?

melyre megfelelni Deák bölcsesége sem tudna.

Egy borzasztó mérgezési eset.

(Megtörtént história a közelmultból)

Kalarábi Ferdinánd és Spinát Árpádin nagyon — igen nagyon is szerették egymást, ugy hogy midőn házasságra léptek, már akkor számtalan anyányi gyermekekkel rendelkeztek.

A mint én Kalarábi urat ismertem, jó lélekkel merem állitani, hogy a szent házasság eszeágában sem volt, s hogy ez mégis megtörtént, onnét magyarázható ki, hogy csak ily feltétel alatt neveztetett ki szolgabirónak a Schmerling korszakban. (Hála a teremtőnek, hogy mai uapság ily protectiók nincsenek, ma már csak a valódi érdemet, tudományt tekintik.*)

Denique a szent házasság megköttetett, Kalarábi Ferdinánd túl a Dunán szolgabiró — Spinát Árpadin pedig szolgabirónė lett.

A házasság utáni heteket még a legmerészebb képzetü poéta sem tudná mézes heteknek nevezni; örökös pörpatvar volt a háznál, ugy hogy maguknak is elkelt volna legalább két szolgabiró ügyeik elintézése végett.

A vén leányból lett fiatal menyecskét mintha csak kicserélték volna, nem ábrándozott, nem sohajtozott s nem könyörgött többé, ő akart ur lenni a házban, mig Kalarábi karhatalommal is kész volt tekintélyét fenntartani; innét származott azután a családi háboru, mely nagyon csekély megszakitással hét egész esztendeig tartott, mint az egykori burkus háboru.

Ki tudná azt felszámitani, hogy e két házastárs ezen idő alatt mennyi seprőnyelet és botot tördeltek el egymáson?

Annyi bizonyos, hogy a hét esztendő elteltével Spinát Árpádinnak egyetlen egy csontja sem járt azon forgókban, hol hét év előtt járt; és hogy ha Kalarábi Ferdinánd hivatalos pénzekkel megszökött volna, a hét év előtti fotografiája után lehetetlen lett volna őt feltalálni, mert nincs az az indus fejedelem, kinek arca körömhasogatásokkal jobban tetovirozva lenne, mint az övé.

De nemcsak külsőleg, de belsőleg is nagy változáson mentek át.

Komoly, szótalan, magába vonuló lett mindegyik.

Egy este együtt theázott az egész család, este'i után komoly, majdnem ünnepélyes hangon szólitá fel Ferdinánd Árpádint, hogy őt szobájába kövesse.

A nő szótlan engedelmeskedett.

Kalarábi rágyujtott csibukjára, s kezdett fel s alá sétálni a szobában, neje a pamlagon foglalt helyet.

Jó ötpercnyi szótalan sétálás után megáll Kalarábi Ferdinánd neje előtt, s tompa hangon kérdé:

— Nemde Árpádin! ma hét esztendeje, hogy megesküdtunk?

*) Hmm! Betüszedő.

— Igen Ferdinánd, válaszolt sohajtva Árpádia.

— Hát akkor mi hét esztendeig emigy, nyolc esztendeig pedig amugy és igy összesen 15 esztendeig szerethettük volna egymást.

Spinát Árpádin valamivel nagyobbakat sohajtott mint elébb, Kalarábi Ferdinánd pedig kisebbekct lépegetett mint előbb.

Ismét megállott neje előtt s következőleg szólt:

— Még az oltár előtt sem voltam őszintébb mint e percben, azért halld azt, mit mondandó vagyok: ma kaptam a főispán leiratát, melyben tudtomra adatik, hogy sok — sok — panaszok folytán hivatalomból infámisan kicsapattam, s már az uj szolgabiró meg is érkezett. — Árpádin! e gyalázatot túl nem élem, ugy sincs már mi kössön az élethez, ma megölöm magam.

— Oh édes Kalarábom, akkor én is veled halok, veled éltem, veled szenvedtem, veled akarok meghalni, hisz a te gyalázatod az enyém is! és ha mindketten meghalunk, legalább gyermekeinknek becsületét megmentjük. — Szólt Árpádin férje nyakát átölelve, e pillanatban feledte annyi évi szenvedését.

A férj pedig magában gondolta, hogy ily erősnek hitte nejének lelkét akkor is, midőn testét bottal ütötte.

— Igen Árpádin, — kiált fel Kalarábi — hittem lelked erősségébe, igen együtt éltünk, együtt haljunk, együtt temessünk el gyalázatunkat a sirba! — Hivataloskodásom alatt annyit igyis ugyis összeszereztem hogy gyermekeink jövője biztositva van; tehát nem is nehéz megválni az élettől. — A járási orvos ur kérelmemre épen elébb kézbesitett nekem egy csomó leghathatósabb mérget, ezzel fogjuk életfáklyánkat eloltani, legalább nem szenvedünk, csak elalszunk. — Én minden törvényes lépéseket megtettem, e földön nincs több teendőm, menj le gyermekeidhez, s azonnal jöjj vissza.

Spinát Árpádin mint valami spártai nő oly szilárd lépésekkel távozott, kevés idő mulva kisirt szemmel, de határozottan tért vissza férjéhez, ki már az asztalon két pohárba vaiami fehér folyadékot kevergélt.

Kalarábi a szoba ajtaját azonnal bezárta, a kulcsot lehuzván az ablakon kidobta, hogy még csak menekülésre se gondolhassanak. Ekkor elbucsuztak egymástól, mindegyik kiürité a méreggel telt poharat, a gyertyák eloltattak. Kalarábi az ágyra, Spinát Árpádin a kanapéra dőlt. — —

Ezalatt azonban odakünt különös eset adta elő magát.

Ugyanis a szobaleány ez estve Kalarábi ur magaviseletét annyira szokatlannak találta, miként a természetével járó kiváncsiságnál fogva a fentebb leirt párbeszédet kihallgatta; rögtön sietett a házi huszárhoz, (miért nem a szakácsnéhez?) ennek elbeszélvén a borzasztó történetet, mindketten siettek a járási esküdthez; a ki is a városi kapitánynyal és az uj szolgabiróval rögtön megjelent a szerencsétlenség szinhelyén.

Épen jókor, e percben keserves nyögés, segélykiáltás hangzott a zárt szobából, az ajtón dörömbölés, mire az uj szolgabiró a törvény nevében szólitá fel a bennlevőket, hogy az ajtót nyissák fel, mire fájdalmas nyögésnél egyéb válasz nem adatott.

Ekkor a szomszédok áthivattak, s az erős tölgyfaajtó fejszékkel beveretett.

Itt azután u sok lámpafénynél iszonyu jelenet tárult fel a hivatalos deputáció előtt, ugy hogy arról még jegyzőkönyvet sem voltak képesek felvenni.

Kalarábi Ferdinánd a szoba egyik, — Spinát Árpádin a másik szögletébe összehuzódva nyögött, oly dolgot végezvén mind a két házas fél, mit az ember csak maga — és azt is csak zárt helyen szokta végezni.

Nem irom tovább e siralmas jelenetet, csak e sorok olvasóinak felvilágositásul tudtul adom, hogy a hamis járási orvos nem m é r g e t, hanem nagyon erős h a s h a j t ó t adott Kalarábi urnak.

Másnapra mind a két kiszenvedett egészségesebb lett mint volt, restelték a hirre kapott esetüket, eladták birtokukat, s elmentek tul a Dunára járásbirónak és járásbirónénak.

Annyit hallani felőlök, hogy köztük f ő b e j á r ó p e r s o h a s i n c s, s o m m á s s z ó b e l i is n a g y o n r i t k á n f o r d u l e l ő.

Lám mire jó a laxativa!

Bőrköltemény.

Csizmát vettem én, még pedig
Feszeset és nyalkát,
Csakhogy ki nem fizettem még
Mindeddig a vargát.

S most akárhol járok-kelek
— Nem tom' mi van benne —
Mintha fakó szekér volna,
Ugy nyikorog egyre.

Pénzéhez szellemét varrta
Tán a varga bele,
Hogy tőlem az árát minden
Lépten követelje.

T á r c a.

(Ez is bőr.)

Az én tárcám tartalma
Nehány papir darabka;
Bankó bizony nincs benne,
Tán nem is lesz soha se.

De van benne olyan kincs,
Hej; a minél drágább nincs;
Mit sziv-véremmel irtam,
Papirosan nehány dal.

Óh ez a szivek pénze,
Hü szivet kapni érte, (?)
De a rongy bankóért csak
Romlott sziveket adnak.

Párbeszéd
a halasi papválasztás idéjeből.

Szervus Miska öcsém!

Szolgája édes Bátyó.

Mindjárt rád ismertem formádról. Hát mit is keresel itt a ludaséknál?

Hát — csak kedves bátyámnak jöttem gratulálni hallottam, hogy meg fog jelenni „ludaséknál.

Igen heljesen kedves öcsém, nagyon örülök, hogy van szerentsém; mert hát én se vagyok ám mostani gyerök, — hát nagy igazságot hiszek azon régi magyar közmondásban: „madarat a tollárul“. Értem kedves bátyó! Az embert barátjárul! Ugy van kedves öcsém! Tehát értesz, hogy én örömest társalgok okos emberekkel, — mint már te is Miska öcsem!

Nagyon megvagyok elégedve édes kedves Mihály bátyóval! épen arra akarom felkérni, hogy látogasson meg benünket is, mert szivesen helyt adunk ilyen becsületes arcú embernek, mint Mihály bátyó is.

Már nem igérhetem Miska öcsémnek, mert hát itt is egy két jó barátom szivességéből vagyok, amint tetszik látni Miska öcsémnek! Evvel a „combinációval“ Vácra szándékozom a „püspök“ elé jutni; hát úgy gondolkoznak, az én jó barátim, kiknek jó akaratából jutottam — Ludasék fogadójába, hogy ha kerülök is, de legalább az út kényelmesebb lesz, — és szinte feljuthatok „Vácra“ is, legalább világot látok és ismeretséget szerzek.

De a mit nem is tudok ellégé köszönni, mert talán veled sem találkozom.

Máskülönben Miska ecsém a viszontlátásig.

A nemzeti szinház dotátiójáról lévén szó a képviselőházban, Dobsa igen élénk szinekkel festette báró Orcy intendáns eljárását a szinház vezetése körül, mint mondá: egy kis szappannal szolgál azon pakfon lavorhoz, mit a méltóságos bárónak a szinészek ajándékoztak a szerződések aláirása idején.

Mi ugy találtuk, hogy nem is annyira szappan volt az a Dobsa beszéde, mint inkább forró lúg, melylyel báró Or yt a szónok derekasan nyakon öntötte.

☞ Jelen számot a rajzoló hirtelen megbetegedése következtében képek nélkül kénytelenittettünk kidani, miért is elnézést kér

a Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.